

Μένιος Σακελλαρόπουλος: Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι

Από

Γιώργος Κιούσης

Νοέμβριος 2, 2016

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΙΟΥΣΗ

Στα σαράντα δύο του χρόνια ο Αλέξανδρος Παυλής, πολιτικός μηχανικός, βρίσκεται βυθισμένος στην απελπισία της αναδουλειάς και της ανασφάλειας. Αλλά τα μεγάλα του προβλήματα και η σοβαρή κρίση στη μακρόχρονη σχέση του με την Άννα είναι ένα τίποτα μπροστά στο παιχνίδι της μοίρας, αφού από ένα σφοδρό αυτοκινητικό ατύχημα χάνει το φως του. Το σοκ είναι τεράστιο και το σκοτάδι του τον τραβάει στην αυτοκαταστροφή. Κι εκεί που πιστεύει ότι όλα έχουν τελειώσει γι' αυτόν, ανακαλύπτει έναν καινούργιο κόσμο, άγνωστο, δύσκολο αλλά και μαγικό. Η δασκάλα του στη γραφή Μπράιγ, η Μαργαρίτα, τυφλή εκ γενετής, τον βοηθάει να σταθεί στα πόδια του. Νιώθει να ξαναγεννιέται. Αλλά και στη νέα του ζωή τα εμπόδια είναι τεράστια. Πάλι η μοίρα σκηνοθετεί κάτι αδιανόητο. Κι εκεί πια θα μιλήσει η δύναμη της ψυχής. Ένα συγκλονιστικό ταξίδι στον κόσμο του σκοταδιού, εκεί όπου το φως παίρνει μια νέα διάσταση. Μια ιστορία για τον θρίαμβο της ανθρώπινης θέλησης. «Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι» του Μένιου Σακελλαρόπουλου, εκδόσεις Ψυχογίος.

-Πόσοι και πόσοι κουβαλάμε σημάδια;

Βεβαίως. Παιδικά, εφηβικά, επαγγελματικά ή... ΔΝΤικά; Το δικό μου «ΣΗΜΑΔΙ» ήταν σταθμός γιατί σφράγισε από το 2015 τη συνεργασία μου με τις εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, έναν οίκο πρωταθλητή στον οποίο ο συγγραφέας νιώθει –και το απολαμβάνει- ότι μπορεί να δώσει τα μέγιστα και να πάρει τα ανάλογα. Είναι απόλυτα επαγγελματικές συνθήκες κι αυτό κάνει τον καθένα μας να νιώθει υπέροχα σε όλα τα επίπεδα. Αφού λοιπόν επουλώθηκαν σημάδια από παλιά, προχώρησα σε μια ιστορία του σκοταδιού γεμάτη... φως! Τα ΔΕΚΑΤΡΙΑ ΚΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ είναι μία συγκλονιστική ιστορία για τον κόσμο των τυφλών, εκεί που η δύναμη της ψυχής αυτών των ανθρώπων είναι αδιανόητη ξεπερνώντας και την πιο ζωντανή φαντασία! Άνθρωποι που δεν έχουν αντικρίσει ποτέ το φως, που δεν έχουν δει τον ήλιο, τη θάλασσα, το φεγγάρι, τον ουρανό, την ίδια τη μάνα που τους γέννησε, προσπαθούν να ζήσουν και τα καταφέρνουν με έναν τρομερό τρόπο, παρά τις συνταρακτικές δυσκολίες. Όλοι αυτοί, η Μάρθα, η Αιμιλία, ο Χάρης, άνθρωποι με τους οποίους ήρθα σε επαφή, με έκαναν να νιώσω ότι είμαστε πολύ μικροί μπροστά τους. Ακολούθησα την εκπαίδευση των τυφλών στο Κέντρο Εκπαίδευσης και Αποκατάστασης Τυφλών, το συγκλονιστικό KEAT στην Καλλιθέα, κι αυτό με έκανε να αλλάξω όλη την κοσμοθεωρία μου. Γιατί είδα πράγματα που ούτε που φανταζόμουν.

-Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι τι επιδιώκουν να φωτίσουν;

Εκ των πραγμάτων το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο στους ανθρώπους που βλέπουν μόνο με τα μάτια της ψυχής τους. Έβλεπα επί μεγάλο διάστημα –όσο κράτησε η έρευνα- τις τιτάνιες προσπάθειές τους με δάκρυα στα μάτια. Γιατί μου ήταν αδιανόητο να βλέπω πιτσιρικάκια που γεννήθηκαν τυφλά να προσπαθούν χαρούμενα να διαβάσουν (!) γεωγραφία και ιστορία με τη μέθοδο Μπράιγ. Είναι μια υπόκλιση στη δύναμη της ψυχής τους. Το βιβλίο είναι βέβαια μυθιστόρημα που κρύβει πολλά δράματα, αλλά φωτίζει όλη την τιτάνια προσπάθεια αυτών των ανθρώπων. Είναι καθαρά ένας φόρος τιμής προς αυτούς, μια υπενθύμιση προς όλους μας ότι κι αυτοί οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα στη ζωή και ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ να τους κάνουμε να νιώθουν ότι ανήκουν σε μια νέα Σπιναλόγκα...

-Αντλείτε στοιχεία από την σημερινή πραγματικότητα;

Τα δεκατρία κεριά στο σκοτάδι –όπως και τα προηγούμενα δώδεκα βιβλία μου- αφορούν τη σημερινή πραγματικότητα. Δεν υπάρχει μέσα τίποτα το εξωπραγματικό. Άλλωστε είναι αποτέλεσμα μιας μεγάλης έρευνας που προηγήθηκε τόσο στο ΚΕΑΤ όσο και σε αρκετά νοσοκομεία της χώρας. Από εκεί αντλώ όλα τα στοιχεία: από την πραγματική ζωή. Κι ο πρώτος μου οδηγός είναι η επιτόπια έρευνα. Στις φυλακές για ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ, στο ψυχιατρείο για την ΠΑΓΙΔΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ, σε μοναστήρια για τον ΠΟΡΦΥΡΟ ΚΩΔΙΚΑ, σε χειρουργεία (ΜΑΥΡΟ ΦΙΛΙ), σε δικαστήρια (ΕΝΟΧΕΣ ΖΩΕΣ), σε νεκροταφεία της Μάνης (ΦΕΓΓΑΡΙ ΑΠΟ ΠΕΤΡΑ), ακόμα και στη Βουλή (Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΛΩΡΑΣ), είναι ο δικός μου τρόπος για να ολοκληρώσω ένα μυθιστόρημα.

-Η δύναμη της ψυχής της Μαργαρίτας, σαν τις θριαμβευτικές αθλητικές ιστορίες που περιγράφετε;

Η Μαργαρίτα του μυθιστορήματος είναι ένα τραγικό πρόσωπο που δίνει φως στο απόλυτο σκοτάδι. Η θριαμβευτική της δύναμη αλλάζει τα πάντα, ανατρέποντας καταστάσεις. Αν το συνδύαζα με αθλητική ιστορία, μοιάζει με έναν παίκτη που έρχεται από τον πάγκο, και, τη στιγμή που δεν τον πίστευε κανείς, κρίνει τον τελικό του παγκοσμίου κυπέλλου! Είναι ο απόλυτος θριαμβευτής. Αυτό συμβαίνει με τη Μαργαρίτα. Κρίνει το ματς, παρούσα και απύσα. Η δύναμη ψυχής κρίνει τα πάντα σε οποιονδήποτε χώρο.

-Πως και γιατί ένας μάχιμος αθλητικογράφος γίνεται συγγραφέας;

Υπάρχει άραγε «πώς» στην αγάπη; Υπάρχει «γιατί» στις διακαείς επιθυμίες; Το γεγονός ότι 37 συναπτά έτη ανήκω στον αθλητικό χώρο, δεν μου απαγόρευσε να καταφύγω στη συγγραφή, κάτι που ήταν μια εξαιρετικά έντονη εσωτερική επιθυμία. Να γράψω ιστορίες που πρώτα συγκίνησαν εμένα τον ίδιο. Ίσως και να ήταν ένα είδος ψυχοθεραπείας για να εξισοροπήσω πράγματα μέσα μου, προερχόμενος από έναν σκληρό κόσμο, πολλές φορές αδυσώπητο. Η συγγραφή λοιπόν έγινε η όασή μου, εκεί που δεν φτάνουν οι ιαχές και οι αρρωστημένες κόντρες.

-Αφιερώνετε το βιβλίο σας στους τυφλούς και τον υπέρτατο αγώνα τους; Σε ποιους πολιτικούς θα το αφιερώνατε;

Ζώντας και πατώντας στη γη, έχω διαπιστώσει ότι πολλοί από όσους ασχολούνται με την πολιτική ανεβαίνουν σε ένα διαστημόπλοιο και αλλάζουν πλανήτη! Σαν να μη ζούσαν πριν εδώ, ανάμεσά μας. Γι' αυτό πολλές φορές χάνουν την επαφή με την πραγματικότητα, διαλύοντας τους ανθρώπους. Αν κάποιος Έλληνας πολιτικός διάβαζε αυτό το βιβλίο, θα έπρεπε να τρέξει στον καθρέφτη και να ξαναδεί το πρόσωπό του. Ίσως και να ένιωθε την ανάγκη να φτύσει το είδωλό του με όσα είχε υποσχεθεί για να κερδίσει ψήφους.

-Σας λείπει το Μέγκα

Μου λείπουν όλα όσα αγάπησα πραγματικά και έφυγαν. Ως εκ τούτου, ξεκάθαρα πράγματα, μου λείπει πολύ και το κανάλι στο οποίο πέρασα 26 ολόκληρα χρόνια από τη ζωή μου. Μπαίνοντας στο MEGA, ήμουν ένας νεαρός που έκανε όνειρα για τη ζωή του. Βγαίνοντας, είχα πια να αγωνιό για το αν μπορώ να βοηθήσω ουσιαστικά το μέλλον των δύο παιδιών μου. Εκεί, σ' αυτό το υπέροχο υπερωκεάνιο με τα μαγικά ταξίδια, είδα να γεννιούνται τα παιδιά μου και τα παιδιά των συναδέλφων μου, άρα με κάθε τρόπο είμαι εξαιρετικά δεμένος συναισθηματικά με το κανάλι που σφράγισε τη ζωή μου. Ίσως (ίσως), το ταξίδι να μην τελείωσε. Γιατί και η ζωή δεν τελειώνει, υπό την έννοια ότι δεν σταματάει να υπάρχει ζωή...